

БРАТЯ ГРИМ

КОТАРАКЪТ В ЧИЗМИ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Имало едно време един воденичар. Той имал трима синове, а не притежавал нищо друго, освен воденицата, едно магаре и един котарак.

Синовете мелели брашното, магарето донасяло житото и отнасяло брашното, а котаракът ловял мишките.

Воденичарят умрял и тримата му синове си поделили наследството. Големият взел воденицата, средният получил магарето, а на малкия се паднал котаракът — за него не останало нищо друго.

Натъжил се той и си мислел: „На мен се падна най-лошият дял. Големият брат ще мели, вторият ще язди магарето, а какво мога да сторя аз с котарака? Нищо друго, освен да си уشيا чифт ръкавици от козината му.“

— Слушай — подхванал котаракът, който сякаш прочел мислите на малкия син, — няма защо да ме убиваш за едни ръкавици. По-добре ми поръчай чифт чизми, за да мога да изляза и да се покажа пред хората, и аз скоро ще ти помогна.

Учудил се малкият син на приказките на котарака, но тъй като обуцарят тъкмо минавал край тях, извикал го и го накарал да му вземе мярка за чифт чизми. Когато те били готови, котаракът ги обул, взел една торба, хвърлил няколко шепи зърно на дъното ѝ, а отгоре нанизал върви и ги притегнал. Метнал я на гръб и на два крака като човек излязъл навън.

По онова време страната била управлявана от цар, който много обичал да яде яребици. Гората била пълна с тях, но те толкова се плашели, че никой ловец не можел да ги улучи. Котаракът знаел това и измислил как по-добре да си свърши работата.

Щом влязъл в гората, отворил торбата, разровил зърното, прикрил вървите в тревата, хванал краищата им и се скрил зад един трънак. Спотаил се и започнал да дебне. Скоро дошли яребиците, открили зърното и една след друга взели да се напъхват в торбата. Като станали повече, котаракът затегнал връвта, притичал до торбата и им откъснал главите.

Метнал торбата на гръб и се отправил към царския дворец. Като стигнал до двореца, един от стражата му извикал:

— Стой! Накъде си тръгнал?

— При царя — отвърнал направо котаракът.

— Да не си полудял? Как така котарак ще отива при царя?

— Пусни го — рекъл друг, — царят често скучае. Може би котаракът ще го разтупти със своето мъркане.

Когато застанал пред царя, котаракът се поклонил и рекъл:

— Царю, моят господар графът — при това назовал дълго и представително име — желае да ви изкаже дълбоките си почитания с тези яребици, които току-що е уловил в примките си.

Удивил се царят на хубавите, тлъсти яребици, не скрил радостта си и заповядал да сложат толкова злато от съкровищницата му в торбата на котарака, колкото можел да носи.

— Занеси го на господаря си в знак на благодарност за неговия подарък.

В това време бедният син на воденичаря седял вкъщи до прозореца, подпрял главата си с ръка, и мислел със съжаление за последните си пари, които бил дал за чизмите на котарака. Но точно тогава котаракът влязъл, свалил торбата от гърба си, развързал я и изсипал златото пред него.

— Това тук са малко пари за чизмите. А освен това царят те поздравява и ти изпраща своите благодарности.

Зарадвал се момъкът на богатството, с което така неочаквано се сдобил. Докато събувал чизмите си, котаракът му разказал всичко. След това рекъл:

— Сега наистина имаш достатъчно пари, но не смятам да останеш само с тях. Утре отново ще обуя чизмите, защото трябва да станеш още по-богат. А, да не забравя — рекох на царя, че си граф.

Още на другия ден котаракът отново обул чизмите, отишъл на лов и занесъл на царя богат улов. И така всеки ден котаракът трупал злато вкъщи, а в двореца станал толкова близък, че можел да влиза и да излиза, когато си поиска.

Веднъж, свит до огнището в царската кухня, котаракът чул кочияшът да вика:

— Да вървят по дяволите и царят, и принцесата! Един път и аз да поискам да ида в кръчмата да пийна нещо и да поиграя карти, и на тях точно сега им се прищяло да ги разхождам до езерото.

Котаракът крадешком изтичал до вкъщи и казал на господаря си:

— Ако искаш да станеш граф и да забогатееш, ела с мен при езерото и влез да се къпеш.

Младият воденичар не знаел какво да каже, но все пак последвал котарака до езерото, съблякъл се и се хвърлил във водата. Котаракът взел дрехите му и ги скрил. Едва успял да направи това, и ето че се задала каретата на царя. Начаса котаракът се завайкал отчаяно:

— Ах, всемилостиви царю! Моят господар влезе да се къпе в езерото, а някакъв крадец откраднал дрехите му от брега. Сега господин графът стои във водата и не може да излезе, а ако остане по-дълго, ще се простуди и може да умре.

Щом чул това, царят заповядал на одного от свитата си да иде до двореца и да донесе един кат от царските дрехи. Господин графът облякъл разкошните одежди, а царят, който мислел, че яребиците са изпратени от него, се почувствал задължен да го покани в своята карета. Принцесата също нямала нищо против, тъй като графът бил млад и хубав и тя много го харесала.

В това време котаракът избързал напред и стигнал до голяма ливада, където стотина души събирали сено.

— Чия е тази ливада, добри хора? — попитал той.

— На злия магьосник — отговорили те.

— Слушайте — рекъл котаракът, — царят скоро ще мине оттук с каретата си. Когато попита чия е ливадата, отговорете му: „На графа.“ Ако не сторите това, всички ще бъдете избити!

После котаракът продължил нататък и стигнал до една житна нива, толкова голяма, че никой не можел да я обхване с поглед.

— Чие е това жито, добри хора? — попитал той.

— На злия магьосник.

— Слушайте — пак рекъл котаракът, — царят скоро ще мине оттук с каретата си. Когато попита чие е житото, отговорете му: „На графа.“ Ако не сторите това, всички ще бъдете избити!

Най-накрая котаракът стигнал до прекрасна гора. Там имало над триста души, които сечели високите борове и ги режели на трупи.

— Чия е тази гора, добри хора? — попитал той.

— На злия магьосник.

— Слушайте, царят скоро ще мине оттук с каретата си. Когато попита чия е тази гора, отговорете му: „На графа.“ Ако не сторите това, всички ще бъдете избити!

Котаракът продължил нататък. Всички работници се обръщали и гледали след него и понеже имал толкова странен вид, а и ходел като

човек в чизмите, те се уплашили. Скоро той стигнал до замъка на магьосника, влязъл наперено и застанал пред него. Магьосникът обаче го изгледал презрително и го попитал какво иска.

Котаракът се поклонил и рекъл:

— Дочух, че ако поискаш, можеш да се превърнеш във всякакво животно. Мога да повярвам, ако се отнася за куче, лисица или вълк, но да се превърнеш в слон все пак ми се струва съвсем невъзможно. Затова съм тук, за да видя с очите си.

Магьосникът казал гордо:

— Това е дреболия за мен — и в същия миг се превърнал в слон.

— О, това вече е нещо! А можеш ли да се превърнеш в лъв?

— Това също е дреболия за мен — рекъл магьосникът и веднага се превърнал в лъв.

Котаракът се престорил на уплашен и извикал:

— Това е нечувано и невиджано! Дори и насън не бих могъл да си го представя! Но къде-къде по-смайващо ще бъде, ако можеше да се превърнеш сега в едно такова малко животинче, каквато е мишката. Сигурно си по-добър от всеки друг магьосник по света, но това и за теб ще е твърде трудно.

Магьосникът бил много зарадван от хвалебствените слова, затова казал:

— О, да, мило котенце, мога и това — мигом се превърнал в мишка и се затичал из стаята.

Котаракът се спуснал след мишката, уловил я и я изял. През това време царят, графът и принцесата продължавали разходката си и стигнали до голямата ливада.

— Чие е това сено? — запитал царят.

— На господин графа! — извикали всички, както им заповядал котаракът.

— Имате много хубава земя, господин графе — рекъл царят.

После стигнали до голямата житна нива.

— Чие е това жито, добри хора? — запитал царят.

— На господин графа!

— Колко голяма и обширна земя имате! — възкликнал царят.

След това стигнали и до гората.

— Чии са дървените трупи, добри хора? — запитал царят.

— На господин графа!

Царят се учудил още повече и рекъл:

— Трябва да сте много богат, господин графе. Самият аз едва ли притежавам такава разкошна гора.

Накрая пристигнали в замъка. Котаракът стоял на стълбите и когато каретата спряла, той скочил долу, отворил вратата и казал:

— Царю, пристигнахте в замъка на моя господар графа. Честта, която му оказвате, ще го направи щастлив до края на дните му.

Царят слязъл и се удивил на великолепия палат, който бил толкова голям и красив, че превъзхождал дори неговия дворец. А графът повел принцесата нагоре към залата, която била цялата в злато и скъпоценни камъни.

Принцесата и графът се оженили, а когато царят умрял, синът на воденичаря станал цар, а котаракът в чизми — министър-председател.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.